

בנייר

דור ההמשך

גליון 456 / 2 מרץ 2007 י"ב באדר תשס"ז

נאטאט 'אדט יאמא סגז

ושוב איתכם...

רואים? כשאתם רוצים, אתם יכולים. בעלון שעבר ירדנו על הברכיים בתחנונים לקצת חומר כתוב מכס הקוראים, ובעלון החדש שלפניכם כבר רואים את הניצנים (אנחנו מקווים שאלו רק ניצנים...) לשיתוף פעולה הדוק יותר בין הקוראים למערכת - תמשיכו ככה ולכולם יהיה יותר טוב - אתם תקבלו עלון יותר מעניין ואנחנו נקבל יותר שעות שינה... בקיצור, תמשיכו, אנחנו בכתובות הרגילות (ת.ד. 99 או banir@nirel.org.il).

בעלון שלפניכם שילבנו בעדינות פרסומת אחת או שתיים (או חמש) למסיבת פורים של הקיבוץ. תרשמו את התאריך לפניכם - יום שישי הבא, ה-9/3, ותעשו טובה - תבואו. מסיבת פורים היא אחת מהמסורות היחידות שאנחנו עוד משמרים בעקביות, והשנה נכנסה מארגנת חדשה לעסק, נופר וינטר, אז בואו לא מאכזב אותה בנסיון הראשון שלה. עשינו עסק?

וכמה עניינים טכנולוגיים לסיום - אמיתי הורביץ העלה גרסה ראשונה של אתר האינטרנט המחודש של הקיבוץ לאוויר. הכתובת של האתר היא www.nirel.org.il ושווה להיכנס ולבדוק אותו על בסיס יומי, מכיוון שהתוכנית היא להפוך אותו לגרסה דינאמית של העלון.

בברכת משנכנס אדר מרבין בשמחה,
חג שמח - דור ושלי

עיצוב: לירז מדר
עזרה טכנית: ליזה בוחסירה
עורכת ותיקה: חוה קאליפה
מערכת: דור הורביץ, שלי בורץ

נר זכרון

לזכרם של החברים שאינם עימנו:

17 שנים למותו
9 שנים למותה
12 שנים למותו
6 שנים למותו

גדי סלע
חלי רונן
תומס ובר
מנחם זטורסקי

נקשר בך הלחן הידוע
שזימרתני עצומת עיניים
תמצא אותי בנוף אחד צנוע
ברצועה של ארץ ושמיים

אצלי אין רב, רק אור כמו שטיח
שעליו תרחיב את צעדיך
תזכור כיצד עולם שלי הבטיח
לא לרצות לפרוח בלעדיך

יום אל יום...

יום אל יום נוסע
ליל בליל שוקע
רק שירנו בערשם
עד מחר שוב נתחדש
אפשר שנתאושש
כמו עשב בניסן

תפקיד אצלי את רעש שעוניך
איש לא יעכב את בוא השחר
יפה לי הדלה בשושניך
שאותה הצלת מן הסחף

כמו עשב בניסן
מילים: רחל שפירא

משולחן המזכיר

חברים וחברות שלום רב!

מבלי משים עף לו חודש פברואר ואיתו מאה ימי החסד, וכשמרץ בפתח - כך גם המרץ: החודש הקרוב יהיה עמוס וגדוש בתקווה שבוא האביב יביא עימו את ההתחדשות המקווה.

לאחר מערכת בחירות רוויית עניין ומתמודדים, ולאחר שנדרשנו לבית מדרשו של הרשם כדי להכריע בסוגיית החבר השמיני ב"וועד ההנהלה" - התכנסה לה הנהלת הקהילה החדשה: בחירת הציבור - שילוב של המשכיות (בדמות שלושה חברים מן ההנהלה הקודמת) וחדשנות (חמשת המצטרפים החדשים) היא זו שתנחה את הקיבוץ בהתנהלותו בתקופה משמעותית זו של שינויים בפתח ויישומם, קבלת החלטות גורליות כמכירת מניות תנובה, הכנסת שותף למפעל "פלסטניר", טיפול בנושא הקרנות והפנסיה, הסדרת יחסי העסק והקהילה, סיום טיפול בנושאי הפרצלציה, שיוך הדירות והנכסים ונושאים נוספים שעל הפרק כייסוד בית סיעודי בקיבוץ, בונוס לענפים ע"פ ביצועים, מעבר לחשבונות בנק לחברים, מיסוד כל נושא הבנייה הפרטית ועוד...

אישור תקציב

כאמור הזמן קצר והמלאכה מרובה - אך ראשית כל אנו נדרשים לאשר את התקציב: הנהלת הקהילה היוצאת הניחה על שולחן ההנהלה החדשה תקציב סגור ומאוזן, ומוכן לאישור. בהנהלה החדשה באופן טבעי העלו החברים הצעות ודרישות חדשות, סייגים למה שנתקבל ובקשות להבהרות שונות. את ישיבות ההנהלה הראשונות הקדשנו לעניין זה, אולם בקרוב מאד נצטרך להתכנס ולאשר את התקציב, כיוון שהתקיימות מחייבת אותנו להביאו לאישור בהקדם - רצוי לפני תום הרבעון הראשון...

בין הבשורות שצפוי להביא התקציב החדש - לראשונה מתוכננת השקעה בפנסיה אשר אינה מגדילה את הגירעון האקטוארי - כלומר מרכיב ההעברה בשכר העובדים בעסק ובקהילה ילך ישירות להפקדה לפנסיה ולא ייטמע בקופה הכללית (כמיליון ₪!). עם זאת עדיין אין בכוחנו במצב הנוכחי להתחיל ולכסות את גירעון העבר, לכך ניאלץ להמתין למהלך אסטרטגי מכריע כתהליך השינוי - וככל שנקדים לאשרו כן ייטב.

זו גם השנה הראשונה בה נציג בשורת ההכנסות את מרכיב שכה"ד, שאמור לעלות בהדרגה במהלך השנים הקרובות עד שייצג נאמנה את ערך הנכסים שצברו החברים בשנות עבודתם - וישמש כמקור "צבוע" ובטוח לצרכים כגון מימון הפנסיה התקציבית והגירעון האקטוארי.

המו"מ בנושא זה אינו קל ועלינו לקחת בחשבון לא רק את טובת החברים המיידית - אלא גם את המשך צמיחת ושגשוג עסקינו, ואת העובדה שחלקם ייאלצו לשלם בקרוב סכומים גדולים לשם הסדרת היחסים עם המנהל ורשויות המדינה. עם זאת - התמורה שתועבר השנה יש בה די בשר בכדי "לחפות" על הירידה הצפויה מהכנסות מעבודה - שזו הבשורה הרעה של תקציב 2007.

המודל המשולב מיצה את עצמו

השנה אולי באופן סימבולי, ע"פ הנתונים שרוכזו ע"י משאבי אנוש וההערכות שניבנו על סמך נתונים אלו עולה כי צפויה ירידה של כרבע מיליון ₪ בהכנסות מעבודת החברים: זהו רמז עבה וברור כי שיטת התגמול המוצעת במודל המשולב מיצתה עצמה, החברים למדו להפיק ממנה את המירב - והגיע הזמן לאמץ מודל ששם יותר דגש על אלמנט ההתפרנסות. כמו כן יש בכך איתות למצבנו הדמוגרפי ההולך ומתבגר: אם לא נשכיל לאמץ מודל המעודד צמיחה וקליטה, יכריע מצבו הדמוגרפי של הקיבוץ את הכף, וגם אם נצליח להפיק יותר מנכסינו - הרי הם מוגבלים, ובסופו של תהליך רמת החיים של כולנו תישחק ותרד, ולשם אף אחד מאיתנו אינו רוצה להגיע.

תקציב 2007 לעניות דעתי הוא בהחלט קו פרשת המים.

מכאן או שנפיק לקחים בזמן ונאמץ מודל מתגמל המעודד צמיחה וקליטת חברים חדשים שיודעים להתפרנס ויתרמו לצמיחה, או שנדרוך במקום עד שנכרע תחת העומס.

הדילמות שנתרו פתוחות עד כתיבת שורות אלו מייצגות את ה"שמיכה הקצרה": כל רצון להיטיב עם מגזר זה - יבוא בהכרח על חשבון מגזר אחר. יותר פנסיה לאחד - פחות השלמת פערי דיור לאחר, יותר עזרה לבנים ע"י סבסוד הדיור - פחות תקציבים לתרבות או ללימודי חברים (לאו דווקא בסדר הזה).

העובדה שהתקציב האישי כמעט אינו גדל בשנים בהם כלכלת המשק הישראלי כולו במגמת צמיחה אמורה להביא את כולנו למסקנה שאנחנו מפספסים פה משהו ואולי צריך לחפש דרך אחרת, דרך שכבר קיימת ופועלת בהצלחה בקיבוצים רבים, באמצעותה יוכלו החברים לשפר את רמת חייהם כתלות בהתפרנסותם, ולהתנתק מעט מהתלות בישות הממסדית "הקיבוץ" שכולנו אוהבים לחבוט בה מדי פעם כשאין מישהו אחר להאשים בסביבה...

המודל המוצע הוא רצון הציבור

ההצעה שגיבש צוות השינוי הנבחר בהנהגת אהרון ארזי המנחה המוביל בהחלט עונה על הדרישות הראשוניות של הציבור בנקודת היציאה לדרך ולפי מיפוי רצונות החברים שנעשה אי שם במחצית הראשונה של 2005: החברים בחרו בהמשך שנה זו צוות שנתפס כמתון יחסית, ששיקף את הרצון של מרבית החברים להתקדם בזהירות ולא "לשפוך את התינוק עם המים" ולהרוס את כל מה שטוב ויפה בקיבוץ הישן. הצוות כינס תתי צוותים לגיבוש המרכיבים של "עסקת החבילה" שכללו עיסוק בפנסיה ובבטחון הסוציאלי, הצמיחה הדמוגרפית והקליטה, מודל ההתפרנסות והשירותים.

בצוותים השתתפו יותר מעשרים חברים וחברות שמייצגים יותר משליש מהמשפחות בקיבוץ. התוצר הראשוני היה חוברת טיוטא לעיון הציבור. אסיפות הסברה התקיימו בנקודות שהצוות בראשותו של אהרון ראה לנכון, את ההערות הרבות שעלו במפגשים עם החברים עמל הצוות ללבן וחלקן שונו בגוף החוברת. הגרסא שתוצג במהלך חודש מרץ לציבור היא תוצאה של תהליך שנמשך קרוב לשנתיים. החוברת והמודל המוצג בה בהחלט משקפים את רוח הציבור וגובשה ע"י הצוותים השונים ויש בה בשורה גדולה מבחינת הפוטנציאל, ועם זאת שמירה על רשתות הביטחון.

אולם, לאחר המפגשים של המשפחות עם "תלושי הדמה" – עלו מן הציבור קולות רבים של אכזבה, מכל המגזרים: הוותיקים לא משפרים משמעותית את מצבם, למשפחות הצעירות נטל תשלומים גדול ומגזר המפרנסים הגדולים צריך לשלם מיסי איזון גבוהים.

את הפער בין התקוות למציאות כפי שהשתקפה בתלושים אפשר להסביר רק ע"י ה"בועה" בה חיינו עד היום, ובה הקיבוץ משמש כחוצץ בינינו למציאות הכלכלית הדורסנית שבחוץ. היו כנראה שחשבו שניתן לקבל משכורות מבלי להפריט מחד ומבלי לפגוע בשירותים המשותפים מנגד... ובכן אי אפשר לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה, אבל אפשר ליצור כלים להגדיל את העוגה, ואז לכולנו יהיה יותר – זאת ניסינו לעשות.

המודל המוצע מציב מראה אל מול פנינו בה משתקפת דמותנו בראי ההתפרנסות: אין מתעשרים גדולים מהשינוי המוצע - אולם גם אין פערים הזועקים לשמיים.

על מנת לקיים את השירותים המשותפים עליהם בחרנו בהחלטותינו לשמור – יש לשלם מיסים גבוהים – מס קהילה ומיסי איזון שעלולים להגיע עד ל-60% אצל בעלי השכר הגבוה. זה נראה יקר – אבל בטח לא יותר מהיום – כיום בסמנטיקה שונה אנו משלמים מס גבוה בהרבה – ומקבלים שירותים דומים. רק שעניין הפנסיה לא מוסדר, ואין דיור חדש.

לקראת ההצבעה שנקבעה לסוף חודש מרץ יפורסם פירוט ברזולוציה גבוהה לשאלה ששואלים כולם: "לאן הולך הכסף?!" לדעתי למי שעוקב המהלך השנים אחר תקציב הקהילה - לא צפויות הפתעות מרעישות. האתגר שלנו ביישום יהיה לדעת לייעל את המערכת ללא פגיעה בשירותים החיוניים ולגרום לכך שבשורה התחתונה לחבר תהיה הכנסה פנויה גדולה יותר ורמת חייו תעלה.

ההפרטות שבחרו הצוותים לבצע מינוריות במחשבה כי תמיד ניתן יהיה בהחלטת אסיפה על התקציב להעמיקן, ומתוך הבנה שלחזור אחורה כנראה לא נוכל. זה נותן לנו פוטנציאל צמיחה, הפרטה והתייעלות לאורך זמן מחד, ומאידך נותן לנו לחשוב היטב על כל שירות משותף שאנו מבקשים להפריט או לבטל.

מי שדורש התייעלות בטרם השינוי לא לוקח בחשבון כי חלק מה"עודף" נובע מהשיטה, ולא ניתן להורידו ללא שינוי השיטה.

גם הדינמיקה שנוצרת לאחר מעבר למודל התפרנסות אינה קיימת היום, ועל אף שהדרישה להתייעלות לגיטימית, צריך לבחון בזכוכית מגדלת כל פעולה ופעולה, ולהחליט על סמך למידה מעמיקה ובשיקול דעת ולא בהינף סכין קצבים. בתור העומד בראש הנהלת הקהילה בטוחני שנעשה זאת בחוכמה, נשאיר את הדמוגוגיה והפופולזים בצד, ובסופו של דבר בהדרגה ובעקביות נייעל את המערכות ונתאימן למודל החדש - אך במקביל יש לשנות את השיטה.

הפנסיה התקציבית

לוותיקים המודאגים המרגישים כי הפנסיה התקציבית אינה מספקת - המצב אינו מזהיר אך יש בו פוטנציאל לשיפור. במהלך החודש הקרוב בבחינת ההיתכנות הכלכלית נעשה ככל שנוכל על מנת לנסות ולשפר את המצב כמה שניתן. נשמח להיעזר ברעיונות נוספים.

לדאבוני - השדרוג הנוסף אם יהיה - לא ישנה באופן גורף את התמונה.

אולם יש לזכור כי שיפור הצמיחה והתחדשות המשק והקיבוץ הוא הבטחון הסוציאלי האמיתי. בנוסף כאשר יבשילו התנאים לשיוך הנכסים היצרניים ונסיים את יישום טבלאות האיזון לשיוך הדירות תהיינה לוותיקים הכנסה נוספת כתלות בוותק שצברו, ולכן מצבם ישתפר. מי שמעדיף את המצב הנוכחי שהוא "רע אבל ידוע" - צריך לקחת בחשבון כי לא לעולם חוסן, ואיש אינו מבטיח שהקיבוץ במבנהו הדמוגראפי הנוכחי יוכל לדאוג לאורך זמן לאוכלוסיה המתבגרת ההולכת ויוצאת ממעגל העבודה, כך שאל לנו לטמון את הראש בחול. אני אגב מתייחס ברצינות גם לאיום האיראני - נקודת האל חזור בשני המקרים קרובה ממה שהיינו מקווים... בוא נלמד מלקחי שכנינו ולא ניפול לאותו הבור...

הבור

ואם בבורות עסקינין, לאחרונה הורשע הקיבוץ בביהמ"ש בכריית חול ללא היתר מתאים. גם אם יש לנו טענות לעוסקים במלאכה ולמנהלים, צריך לזכור את המציאות של התקופה בה נתקבלו ההחלטות לא פעם עם הגב לקיר וטרם הסדרת החוב לבנקים.

בטוחני שגם אם נעשו עבירות או שגיאות - המטרה היתה טובת הקיבוץ ועל כולנו לזכור זאת. אין בכך להצדיק עבירה על החוק - אך בטוחני שכולנו למדנו לקח מהפרשה ופועלים עכשיו ביתר שאת להסדיר את כל עסקינו - וזאת במחיר יקר. אסיים בתקווה שמכאן רק נלמד ונצמח, נפיק לקחים ונמשיך קדימה.

עם הפנים קדימה

בחודש הקרוב נתכנס לקראת הכרעה, כאשר בכל יום רביעי צפויה אסיפה, לכן אני קורא לחברים שרוצים להשפיע - להגיע לאסיפות ולהגיד את דברם.

במידה ותהיה היענות - צוות השינוי שוקל לבצע גם מפגשים בפורומים מצומצמים של חוגי דיון על החוברת. בנוסף יופץ נוהל הסתייגויות וחברים יוכלו להתייחס לכל סעיף ולהגיש את הסתייגויותיהם.

המטרה היא להגיע למחנה משותף רחב ככל הניתן לפני ההצבעה ולבצע הכל בשקיפות מלאה. האתגר שלקח על עצמו הצוות לטפל במכלול הנושאים מציב קושי לא פשוט ללמוד וללמד חומר רב, בחלקו מנוסח משפטית ומכיל פרטים רבים. המטרה היתה לבנות מסמך מוצק ולא להקשות על הציבור, ולכן נשמח אם במהלך המפגשים הבאים עלינו לטובה יישאלו כל השאלות ע"י החברים.

המסר מכל המסמך המייגע שכתבתי הוא שיום ההכרעה מתקרב, בקרוב תופץ החוברת - אנא - לימדו את הפרטים, רדו לעומקה כדי שנוכל לקבל הכרעה על סמך הבנה של המודל המוצע. אני שב ומזכיר כי חלק מהנושאים בהכרח יטופלו במהלך היישום, אולם אנו חייבים לצאת לדרך, חבל לדחות למחר את שניתן לעשות היום, ומתוך עמדת כוח!

כאמור - במהלך החודש הקרוב נידרש להכרעות גם בסוגיית עסקינו - מכירת מניות תנובה, הכנסת שותף ל"פלסטניר" ועוד. בתווך נידרש לבחור ביו"ר לוועדת ביקורת ואח"כ את חברי הוועדה, ונציג ציבור נוסף להנהלה הכלכלית (ע"פ החלטת האסיפה).

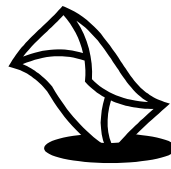
הציבור צריך להיות שותף בקביעת גורלו באמצעות נציגיו בהנהלות, אני שב וקורא לחברים והחברות להרים את הכפפה ולקחת אחריות.

הבחירות להנה"ק הוכיחו כי לכל המועמדים היה מה להציע, ואף לאחרונים ברשימה היתה רשימת תומכים מכובדת. בטוחני שמאוכזבי הנה"ק יכולים לתרום גם בתפקידים הנוספים העומדים על הפרק - זוהי תקופה משמעותית בחיינו, אז קדימה לעבודה!

נימרוד

לדור ושלי עורכי בניר, פינת התעויות...

מתוך גיליון בניר 453 מיום 8 בדצמבר 2006, בפינת הפלירטטים של הקיבוץ עם עולם השואו-ביז:

במקום הראשון: אדמה משוגעת

נכתב בין השאר: "ניר אליהו לא ראה כל כך הרבה זמן מסך מאז שערוריית הפישפוש בתחילת שנות ה-90..."

"שערוריית" הפישפוש היתה באמצע שנות ה-80 ולא תחילת שנות ה-90. תאריך מדויק ראו להלן עמוד ראשי מתוך מוסף 24 שעות של ידיעות אחרונות שהודפס ביום א' לאחר השבת השנייה מתוך כארבע שבתות.

יהודה
שיקלי

ידיעות אחרונות

24 שעות

יום ראשון, כ"ז באב, תשמ"ו 31.8.86

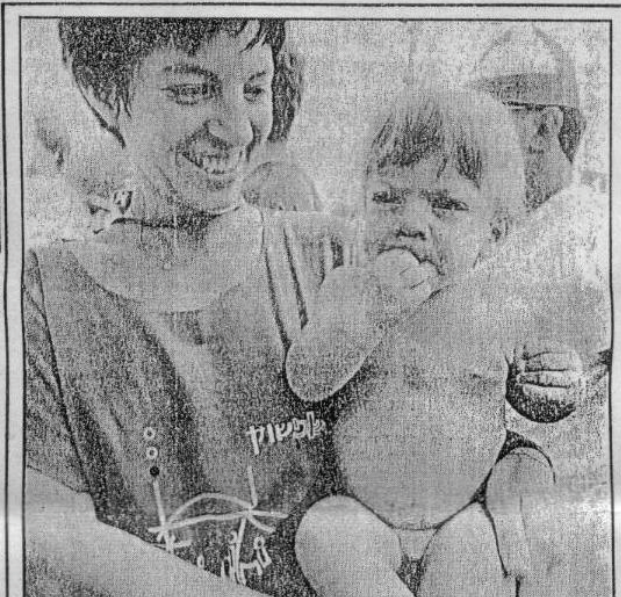
היום במגזין

קיבוץ הפצירה, חודש אחרי האסון
מאת אריה קיזל
ואריאלה רינגל חופמן
עמוד 18

הבנקים מזהירים מפני השקעות פיזיות בבורסה
מאת בני ברק
עמוד 23

בשנת הלימודים החודשה: יותר טכנולוגיה ומחשבים
מאת ניצה אבירם
עמודים 24 - 25

הפישפושוק, שבת שנייה: 15 אלף מבקרים

אתמול בפישפושוק, אווירה של קרנבל למעלה: חברת קיבוץ ניר-אליהו עם בנה. למטה: פקחיות מוס הכנסה בפעולה (צילום: מיכאל קרמר)

מחאות הדתיים לא עוזו. למרות החום הכבד, זרם אתמול עם ישראל אל קיבוץ ניר אליהו שבשרון, כדי לחפש מציאות. בצהריים כבר הצטופפו טורים ארוכים של מכוניות, קילומטרים אחדים לפני הכניסה

**גם
גם הכנסה
היה שם**

מאת אביבה שאבי

הפישפושוק של השבוע עמד בסיומן מאות חודשים. מי שנחרר מ"חילול שבת על קרקע לאור מלך", לא רק שלא הצליח למנוע את קיום הפשע שוק, אלא אף תרם לו, בלי שהתכוון, פירסומת-חנם. אולי על זה בנו המורים, ששכרו את הרכבים.

עם ישראל המשיך לרוץ, למרות החום הכבד, אל השטח החדש של קיבוץ ניר-אליהו שבשרון כירי. לחפש מציאות. עשנו של בורים, חומר הדיקה, הרשמי יר, סקסות אורגניוליות, פקחות טאק, מינג'ים מנחשת ממורקת, עציצים, פרחי פלסטיק, צעצועי ילדים, תכשיטים מפלי, חגרות עור, כלי מדינה, תמונות שפן קישיות, ספרים, כעבדיות וכאנגלית, וגם מרציפנים בצענונים, ועד רד מידות.

ברחובות, בא כפעם השנייה, למרות שגם כפעם הראשונה לא היה כל כך טוב. הוא רצה לנסות שלוש פעמים. ברוכב שלו אפשר למצוא את ער. מסקת" של אנטון שמאס לצד "הפירט" של הרד לר רובינס, וגם את הרוזמן הרוזנטי.

בניר-אליהו לא צפן, תמימים שכמותם, את הסערה שקמת. כבר על הפתיחה וכו לקיתונות של ביקורת. הציגו אותם, אבוי, כרוכלים מן העיירה. אנטון מרגישים, אומר שמואל אייל, שאנחנו עומדים במערכת. המאבק שלנו הוא על זה שיל-דינו יישארו במסגרת הקיבוצית, ולא יצטרפו לה קים קהילה כלוסאנג'לס. אני מאמין, שניגע להי נה עם ראש הממשלה לגבי המפויקט שלנו. אני נחוש באמונה שיש לה סיכוי.

מוכיר ניר-אליהו, שמואל אייל, אמר שהשבת הושכרו כל 100 הרוכבים, ועוד 14 בשטח המתנת. יש גם המונטן לשבוע הבא. רק שהמחאה, על פי עיקרון רוסאצ'ווי, שנקבע כבר בתחילת התעם קאת שונה. הפעם, לשם שינוי, יש גם שני מוה"ר ענתיקות, שנותנים את הצירוף לשם. שוק פישפ"שים".

קרייני חברת רדיוסיטי, שנשכרה על ידי המפ"עלים, משמיעים מוסיקה ברזילאית. שני מוקרי נים מושעשעים את הילדים עם כלונים. אווירה של קרנבל.

אנחנו מקווים שיתגבש פה דבר שהוא נוטה יותר לאמנות, משהו ייחודי, אולי של יר-שניה, אולי יותר עם ריח הכפר", אומר מוכיר המשק,

בשפת הפישפושוק, בכניסה למגרש-ההגנייה 1.51 שקל, המעורר בדגלים אדומים, מחלק נוער ר"צ כרוזים נגד הבפיה הרוחני, שרוצה עכשיו לפלוש לחצר של ניר-אליהו. הפישפושוק הזה הוא עדיין בתחילת הדרך, מוחסס, חסרת-הות מוגדרת. את מלקוח השבוע שעבר היה שצריך לעשות משנה בעניין המסתי. השבוע תלו מאווריר ענק בתקרה.

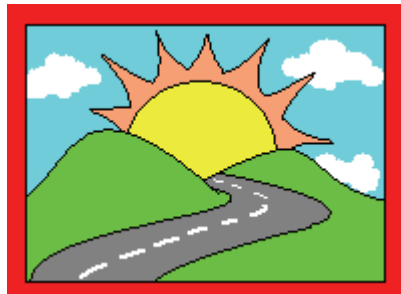
עץ הקיבוץ

לחברים שלום!

בימים אלו אנו עוברים על סיכומי שנת 2006, במהלך חודש מרץ הנהלה הכלכלית תדון בדוחות התמחירים המפורטים ותתייחס אליהן. בתחום המקרקעין של הקיבוץ, התקופה מתאפיינת בפעילות רבה מאוד הנוגעת בכל הפעילויות.

המקרקעין

- ◆ בחודש פברואר הרשיע בית המשפט השלום בכפר סבא את הקיבוץ בעבירה של עבודה ושימוש במקרקעין ללא היתר. הפעילות הייתה בין השנים 2000 ל-2003 באזור הצפוני של המשבצת החקלאית שלנו. בנוגע לאישום האישי של קוני (כנושא משרה) - הוא זוכה.
- ◆ **עדן** - בנוגע להשלמת התהליכים מול המינהל אנחנו נמצאים לקראת סופם - עדיין כשמדברים על המינהל זה ייקח עוד כמה חודשים. העבודה מול המינהל דורשת נוכחות מתמדת שלנו במשרדי המינהל בת"א, (בעיקר של צפי וקוני שפוקדים את משרדי המינהל לפחות פעם פעמיים בשבוע ע"מ לקדם את הנושאים). במקביל אנחנו מכינים בקשת ארכה של צו בית המשפט בחצי שנה נוספת, אנחנו חשים קושי גדול בסגירת אירועים לחודשי הקיץ הנובע מחוסר הביטחון של הקליינטים לגבי הסדרת האישורים.
- ◆ במקביל אנחנו מקדמים במינהל את התוכניות לאזור מבני משק, גם שם אנחנו נערכים לבקשת אורכה נוספת. השכרות עסקיות נמצאות בגדילה מתמדת וניצול כל שטחי ההשכרה הפוטנציאליים של אזור מבני משק, בנוסף אנחנו נמצאים במגעים עם גורמים מסחריים על בניה והשכרה של שטחים חדשים נוספים באזור מבני משק.
- ◆ שטח התעשייה של הקיבוץ (פלסטניר) גם הוא נמצא במינהל בתהליך הסדרה.
- ◆ המועצה סיימה את סלילת הכביש העוקף מדרום למשק (בשלב זה הוא יישאר עם חומר הקרצוף בלבד), אנחנו כבר מרגישים בירידה חדה של נפח התנועה בתוך הקיבוץ בעיקר של אוטובוסים ומשאיות כבדות.

- ◆ תחנת הדלק המשותפת, גם היא נידונה בוועדה המחוזית בבקשתנו לתוספת שטחי מסחר בתוך תחום תחנת תדלוק ושירותי דרך קיימים.
- ◆ מבחינה כספית אנחנו נערכים למצב בו נצטרך לשלם דמי היוון למינהל במהלך שנת 2007 בכמה מגזרים: עדן, פלסטניר ומבני משק.

פלסטניר

לאחר חתימת הסכם העקרונות עם המשקיע נכנסנו לשני מסלולים מקבילים, האחד של המשקיע שבודק את פלסטניר (בדיקת נאותות) הליך מורכב אך חיוני למימוש העסקה, והשני אישור אסיפת החברים לכניסת משקיע בפלסטניר, לאחר שההנהלה הכלכלית דנה ואישרה את כניסת המשקיע לפלסטניר.

שכ"ד לקהילה מהאחזקות

קיימנו מספר רב של ישיבות ע"מ להגיע להסכמות משותפות, נמצא כרגע על שולחן מנהל הקהילה מסמך המסכם את כל ההבנות.

ענף המזון

ביקרה אותנו פעם נוספת לובה המפקחת מטעם משרד הבריאות, היא התרשמה מקידום מספר אלמנטים שביצענו בתוכנית, אך יחד עם זאת דרשה שנמשיך ונתקדם בתוכנית שאושרה ע"י משרד הבריאות.

מטע

אנחנו נמצאים בתהליך של עקירת המטעים הישנים והכנת השטחים לנטיעה חדשה וגדולה באביב. בשלב הראשון ניטע את שטחי מטעי האבוקדו, ובשלב השני שטחים נוספים.

תנובה

רכישת "תנובה" - ב 6.3.07 תתקיים אסיפה כללית של "תנובה" בקיבוץ כפר מנחם, שבה תוצג החלופה הנבחרת לרכישת תנובה - קרן "אייפקס", נציגי הבעלים של תנובה יצטרכו לאשר את הרכישה (ברוב של מעל 75%). ההנהלה הכלכלית (מוזמנת גם הנהלת הקהילה לסעיף של תנובה) בישיבה הקרובה תדון ותביא המלצה לאסיפה הקרובה שתתקיים ביום ד', לגבי אופן ההצבעה של נציג ניר אליהו. בשלב השני, לאחר האסיפה של תנובה (אם תאושר הרכישה) יידרש כל קיבוץ להחליט האם הוא נשאר בתאגיד החדש או מוכר את מניותיו.

הדף הבא יוקדש לסיכום שנת 2006 של האחזקות,
שיהיה לכולנו חג פורים שמח!

רוני ברניר

זה איכפת לי

גב' מרגולין

אני אב לילדה בבית הספר וגם תושב ניר אליהו השכן.
בצר לי אני פונה אליך לבדוק ולמגר תופעה מלכלכת.
בשבועות (חודשים) האחרונים מופיעות כתובות גרפיטי הבאות לפאר את אחד
המחזורים בבית ספרך.
(מ"ג כפי שתבני מהצילומים שאני מצרף)
אשמח מאוד לגלות שבת לומדת בבית ספר שדוגל בשמירת איכות הסביבה
ומלמד את תלמידיו לשמור על רכוש הפרט.

ואני יודע שלא את הכתובת הישירה
ואשמח אם תעבירי מייל זה למנהלת
בית הספר.

תודה

מוטי נמר

ניר אליהו

מר מוטי נמר הנכבד,

צר לי מאוד על הכתובות שנכתבו בקיבוצכם.
אני שותפה לתחושתך ואשתדל לעשות הכל כדי שתופעה כזו לא תישנה.
אכן, אנו משקיעים מאמצים חינוכיים רבים הנוגעים בין היתר לכבוד הזולת ולשמירה על
רכושו, אך ההתמודדות היא בלתי פוסקת, וזוהי אחת הראיות.

לגופו של עניין, שוחחנו השבוע עם תלמידי שכבת י"ב והבהרנו את חומרת המעשה.
התלמידים הבינו את הדברים והביעו את סלידתם מהתנהגות זו.
הבעיה היא שבדרך כלל מדובר באנשים בודדים שמקלקלים את שמו של הכלל, וכל זמן
שהפרט אינו נחשף, הדבר נופל על ציבור שלם.

אנו מתכוונים להגיב גם באופן מעשי, ובמהלך השבוע ניצור קשר עם מזכיר הקיבוץ.

בברכה,

ציפי אבנון

מנהלת בית הספר "עמי-אסף"

שלום למר מוטי נמר

בהמשך למכתב ממנהלת בית הספר, אני שולחת לך עותק
סרוק של מכתב התנצלות שכתבה נציגות שכבת י"ב (ללא
בקשה או פנייה מצידנו) מכתב זה נכתב לאחר שהתקיימה
שיחה עם התלמידים בה הדגשנו את חומרת המעשה
והפגיעה בתושבי הקיבוץ.
אני מקווה שהפעולות החינוכיות והפרסום שנתנו למעשים
ולחומרתם יביאו להפסקה מוחלטת ומיידית שלהם.

בברכה,

יעל מרגולין

סגנית מנהלת

מצ"ב המכתב

24 פברואר 2007

אל : קיבוץ ניר אליהו – מר יעקב פנר, מזכיר הקיבוץ

הנדון : התנצלות משכבת יב' – בית הספר עמי אספה

יעקב שלום

במהלך השבוע האחרון, הואשמנו בגרימת נזק למספר מבנים בקיבוץ באמצעות ציורי גרפיטי וסיסמאות .
מבדיקה שעשינו בקרב תלמידי השכבה, לא הצלחנו לבודד את האחראים לנזק, אך עושה הרושם שאכן מי מקרבנו עשה זאת ולא מוכן להודות.
לאור התחושה שהמעשה אכן נעשה על ידי תלמידים מהשכבה, גם מבלי להצביע על האחראים, אנו שכבת יב' לוקחים את האחריות לנזק ומבקשים לתקנו.
ברשותך ובהסכמתך נבקש להתארגן קבוצת תלמידים מהשכבה, לצבוע את כל המבנים והחומות שניזוקו מהגרפיטי.
אנו מנצלים את הבמה להתנצלות ולאי נעימות שנגרמה לכם ומבקשים סליחה למעשה המבייש .

בברכה

נציגת שכבת יב'.

Winds of Change...

עדכונים, דיעות ומחשבות על תהליך השינוי

הרבה מילים כבר נכתבו, נכתבות ועוד תיכתבנה על תהליך השינוי בקיבוץ. אז חשבנו לקחת פסק זמן מההתעסקות הפנים קיבוצית שלנו וקפצנו (דור ועמרי, שפוטר בבושת פנים מתפקיד העורך בו החזיק למשך עלון אחד בדיוק עקב ירידה חדה בתפוצת העלון באותו החודש...) בבוקרו של יום שישי למזכירות קיבוץ רמת הכובש, על מנת לשמוע ממזכיר הקיבוץ, אורי מרגלית, על התהליך שעבר רמת הכובש. נכון, נקודת המוצא של ניר אליהו ורמת הכובש שונה מאוד, אבל חשבנו שיהיה מעניין לראות מה קורה בסביבה הקרובה.

קודם כל, ספר לנו קצת רקע אישי עליך. האם אתה בן הקיבוץ? באילו תפקידים עסקת לפני שנבחרת לתפקיד המזכיר? לא, אני לא בן קיבוץ. הגעתי לרמת הכובש ב-1989 מעתלית ונקלטתי בקיבוץ. במשך השנים עסקתי בתפקידים שונים בקיבוץ: חינוך בלתי פורמלי, הדרכת מסעות לפולין, ניהול מטע האבוקדו, ריכוז תרבות, ריכוז חינוך ועוד.

עד כמה שידוע לנו, המצב ברמת הכובש (הכלכלי לפחות) הוא טוב מאוד. למה לעשות שינוי כשהמצב טוב? בקיץ 2003 היה מצב משברי ברמת הכובש, כאשר הקיבוץ לא הצליח להרכיב צוות חדש למזכירות הקיבוץ ולמעשה במשך שנתיים לא היה בקיבוץ מוביל. כתוצאה מכך, היתה אווירה מעט "אנרכיסטית" בקיבוץ: נוצר ניגוד גדול בין עובדי חוץ שהרוויחו משכורות מכובדות מול אנשים בקיבוץ שלא קמו בבוקר לעבודה, וזה הוביל להתנהלות בעייתית של מספר חברים (אי העברת משכורות וכדומה). בנוסף, למרות שאחוז הישארות הבנים אצלנו היה עדיין גבוה בהשוואה לתנועה הקיבוצית (47 אחוזים מהבנים באותה תקופה החליטו להישאר בקיבוץ) היתה הרגשה של סלקטיביות שלילית – הבנים המשכילים "והמוצלחים" יותר עזבו. היה לנו ברור בשלב הזה שחייבים לבצע איזשהוא תהליך של שינוי בקיבוץ על מנת למנוע מהמצב להתדרדר, והיה לנו ברור גם שכדאי לבצע את התהליך הזה בזמן שאנחנו חזקים ולא לחכות לנפילה. היה לנו חשוב מאוד להציג את התהליך הזה כהתחדשות ולא כשינוי, כדי לא "להפחיד" את האנשים שהיו רגילים לאורחות חיים מסויימים במשך עשרות שנים.

**היתה סלקטיביות שלילית -
הבנים המשכילים
"והמוצלחים" יותר עזבו**

ספר לנו על התהליך עצמו.

האתגר הגדול ביותר הוא לשכנע אנשים שבעים לעבור תהליך של התחדשות, ואנחנו הבנו שעל מנת להתמודד עם חברה שבעה יש צורך בתהליך מסודר וארוך. השלב הראשון היה מיפוי עמדות הציבור. צוות של אנשים שוחח עם כל חברי הקיבוץ ובסופו של תהליך לא קצר הוצאה חוברת שבה הופיעו כל העמדות ותחושות הבטן של כל חברי רמת הכובש. החוברת הזאת היא למעשה המנדט שקיבלנו מהחברים לבצע את התהליך. השלב הבא היה בחירת צוות היגוי שיוביל את התהליך. הצוות נבחר מרשימת אנשים ששמו הוזכר פעמים רבות בשיחות עם החברים. בשלב הזה הובלנו החלטה עקרונית: לצוות ההיגוי יצטרפו חברי ההנהלה הבכירה - שני המזכירים, המנהל הכלכלי ומרכז המשק. חיבור ההנהלה לתהליך היה חיוני מבחינתנו. השלב הבא היה הבאת העקרונות לאסיפה, שם זכתה ההצעה לאישור של 92 אחוזים מהנוכחים. לאחר מכן הוקמו צוותים שעסקו בנושאים המרכזיים של השינוי (חינוך, רווחה, בריאות וכדומה) ולאחר שהצוותים סיימו את עבודתם הוצאה חוברת הסבר נוספת לחברים. לאחר מכן החל שלב ההסברים – תחילה בשיחות מרוכזות על פי קבוצות גיל ולאחר מכן שיחות אישיות של ארבעת בעלי התפקידים הבכירים בקיבוץ עם כל משפחה ומשפחה. בשיחות האלה הוסבר מה בדיוק יקרה לכל משפחה לאחר השינוי. הכי חשוב מבחינתנו היה לשדר אמינות כלפי החברים. בקיץ 2005 הגיע השלב הרגשי ביותר בכל התהליך – תמחור המשרות והצגתן לחברים. הובא גורם חיצוני שנפגש עם כל חבר וחבר, ונפתח גם מנגנון ערעור. מיותר לציין שהשלב הזה היה קשה מאוד עקב תגובות של חברים שעבדו בקיבוץ במשך עשרות שנים ופתאום מציגים להם משכורת שאינה תואמת לציפיות שלהם. לאחר שהתהליך הזה הסתיים, לקחנו הפסקה של חצי שנה על מנת להרגיע את האווירה.

**החלטה עקרונית:
לצוות ההיגוי יצטרפו חברי
ההנהלה הבכירה**

באפריל 2006 הבאנו את ההצעה הסופית להצבעה ראשונה (לשנת נסיון). קבענו מראש שאנחנו רוצים רוב של שני שלישי ולאחר ספירת הקולות תמכו בתהליך 65.7 אחוזים... היו חסרים לנו 3 קולות על מנת לעבור את ההצבעה (באותה הצבעה השתתפו 93 אחוזים מבעלי זכות הבחירה). מיותר לציין שהיתה אווירה קשה מאוד בקרב הצוות – תחושה של עייפות. החלטנו לא לוותר והתחלנו במסע שכנועים מול אלה שידענו שהתנגדו בהצבעה, ובאמת לאחר מספר חודשים, כשהבאנו את ההצעה להצבעה נוספת, 80.8 אחוזים מהציבור תמכו בתהליך. אין ספק שהתוצאות של ההצבעה הראשונה השפיעו מכיוון שגם המתנגדים ראו איפה המסה העיקרית של החברים נמצאת. לאחר ההצבעה התחילו 3 חודשים של הפעלת התהליך "על יבש" ובראשון באוקטובר יצאנו לדרך.

במה מתבטא השינוי ברמת הכובש?

קודם כל, נשמרה רמה גבוהה מאוד של ערבות הדדית. אנחנו מסבסדים למשל חלק גבוה מאוד מתקציב החינוך הפורמלי – כ-70 אחוז מהעלות. למעשה, רבע מתקציב הקהילה מיועד לסבסוד החינוך. זאת החלטה ערכית שלנו. הבריאות גם מסובסדת באחוזים גבוהים מאוד, בטח בהשוואה לנעשה במשק הישראלי. התרבות עדיין במימון מלא של הקהילה וכך גם נושאים כמו נוי וסיעוד. כל מרכזי השירות הפכו למרכזי רווח. לא כולם רווחיים עדיין, אבל כולם שואפים להיות כאלה. הנושא שעדיין לא סיימנו להתעסק בו הוא נושא שיוך הנכסים. אנחנו החלטנו שלא נכון לבצע שיוך דירות מכיוון שמדובר בעלויות גבוהות מאוד אלא לבצע שיוך הוני (ולא נכסי). זה פשוט יותר לביצוע, כל ההתעסקויות הן פנים קיבוציות ואין צורך לערב גורמים חיצוניים כמו המנהל, הבנקים וכדומה, והחברים רואים תמורה ממשית. התהליך הוא פשוט מאוד: בכל חודש

אני למשל מקבל דיבידנד של כ-500 ₪ בחודש

מפרישים כלל העסקים בקיבוץ 7 אחוז מהרווחים שלהם למען דיבידנד לחברים. ישנו מפתח מסויים לחלוקת הרווחים בין החברים על פי שנות ותק ומספר ילדים. זה בשוטף (אני למשל מקבל דיבידנד של כ-500 ₪ בחודש), אבל יש גם מנגנון אחר שמטפל בנושא נכס קבוע – מה משאיר חבר שהולך לעולמו לילדיו – גם אם אלה לא גרים בקיבוץ? אז במקום דירה, אנחנו החלטנו ללכת על קרן מילואים, שלמעשה מתרגמת הכל לכסף. מדובר בקרן חיצונית שלא תלויה בקיבוץ – הסכום שכל חבר צובר בקרן הזאת שייך לו ולו בלבד, בלי יכולת התערבות של אף גורם. כל חבר מעביר לקרן הזאת תשלום חודשי מצד אחד ומן הצד השני העסקים מעבירים לקרן הזאת גם כן סכום מסויים (סדר גודל של 600 אלף בשנה עבור כלל החברים – לא מדובר פה במיליונים). נקבע סכום מקסימלי שאליו יכולה להגיע הקרן הזאת (סדר גודל של חצי מיליון ₪ לזוג נשוי), וזה למעשה הנכס שיש לחבר ביד. החבר עוזב? יכול לקחת את כל הסכום שהוא הספיק לצבור. הולך לעולמו? הקיבוץ מעביר ליורשיו (גם אם הם לא גרים בקיבוץ) את הכסף ונפרד מהם בלחיצת ידיים בלי שום התעסקויות בירוקרטיות – פשוט וקל. השיטה הזאת של קרן מילואים יש יתרון נוסף – ככל שיותר אנשים יצטרפו לקיבוץ, ויזרימו יותר כסף לקרן, שוויה יגדל ואז השווי היחסי של כל מניה בה יגדל גם כן, כך שנוצר מצב שחברים מבוגרים רוצים שייקלטו לקיבוץ עוד ועוד חברים צעירים,

סדר גודל של חצי מיליון ₪ לזוג נשוי

מכיוון שהם מגדילים את שווי המניה שלהם בקרן המילואים. החסרון של השיטה הזאת הוא שהחבר מקבל כסף ולא נכס, ונכס כמו דירה באיזור הזה של הארץ שווה יותר מהשווי המקסימלי של המניה של כל חבר בקרן המילואים. זה לא אומר שלא נטפל בעתיד בנושא של שיוך הדירות, אבל בשלב הזה החלטנו לשים אותו בצד. ולסיום, לגבי דור הותיקים – כל חבר מגיל 65 מקבל פנסיה של כ-4500 ₪ בחודש (בנוסף לביטוח הלאומי). הם מאוד מרוצים מהמצב הקיים מכיוון שההכנסה החודשית שלהם השתפרה בצורה ניכרת, והעובדה שיש להם הכנסה יפה מאפשרת להם להסכים עם המימון הגדול שהקיבוץ מעביר לנושא החינוך, נושא שלא מדבר אליהם באופן ישיר.

בדיעבד – מהן תוצאות השינוי?

קודם כל – מהפך בצורת ההסתכלות של הדור הצעיר על הקיבוץ. הקיבוץ הפך לאלטרנטיבה אטרקטיבית לאנשים משכילים, רציניים, שרוצים להקים עסקים קטנים. התשדורת היא שכדאי להישאר בקיבוץ. בעקבות ההתחדשות התקבלו 35 חברים וחברות חדשים – כולם צעירים (בני משק ובני / בנות זוגם). בשנת 2006 נולדו בקיבוץ 17 תינוקות – מספרים שלא ראינו מזה זמן רב מאוד. מהפך נוסף הוא כל נושא העבודה – אנשים מחפשים עבודה, מחפשים שעות נוספות, ההכנסה ממשכורות עובדי החוץ צמחה ב-50 אחוזים. ההסבר לכך הוא שאנשים לא רוצים להיות תלויים ברשת הבטחון, אז הם מחפשים עבודות נוספות או עבודות טובות יותר.

לגבי דור הותיקים - הם מאוד מרוצים מהמצב

**כל ההתנגדויות היו ברמה
הפרקטית ולא ברמה
האידיאולוגית**

בנוסף, מכיוון שהאחריות לפרנסה הועברה לחבר עצמו, כל החלטה הקשורה לנושא היא עניינו הפרטי של החבר – רוצה לשבת בבית? אין בעיה. אנחנו רואים גם שחברים כל הזמן פונים אלינו עם רעיונות לעסקים חדשים, ליזמויות מקוריות, ואנחנו מעודדים אותם. יש לנו חבר שזה התפקיד שלו – ללוות חברים שמנסים להקים עסק חדש. בשורה התחתונה קיבלנו תשדורת מהציבור שהתהליך עצמו היה הוגן וזה חשוב לנו מאוד.

נוצר אמון מחודש בין הציבור להנהלה.
במבט לאחור כל ההתנגדויות היו ברמה הפרקטית ולא ברמה האידיאולוגית.
בסופו של דבר גם האוכלוסיות שחששו מפגיעה באיכות החיים שלהן כמו משפחות עם ילדים ומשפחות עם מפרנס אחד (פרודים/פרודות, אלמנים/אלמנות וכדומה) יצאו מרוצות מהשינוי. תחילת התהליך לוותה בחרדה גדולה מאוד אבל עכשיו יש רגיעה. אם אני צריך לסכם במספרים אז אפשר להגיד שכ-70 אחוזים מהחברים הרוויחו מהשינוי, מצבם של כ-10 אחוזים לא השתנה ואילו מצבם של הנותרים הורע מעט, אבל לפחות חצי מהם יכולים לשנות את מצבם בקלות.

האם שילמת מחיר אישי על העובדה שאתה הובלת את נושא השינוי?

כל בעל תפקיד משלם מחיר אישי – בלי קשר לשינוי. החלק הקשה היה להילחם באותה קבוצה "אנרכיסטית" שניצלה את תקופת אי הודאות ב-2003. עד תחילת התהליך הם עשו מה שהם רצו ופתאום בא מישהו שרוצה לעשות סדר. אז היו קצת השמצות, והיה עיתון אלטרנטיבי שהשמיץ, אבל מכיוון שהיינו צוות מגובש של חברי קיבוץ שהוביל את התהליך, ההתמודדות היתה קלה יותר. חשוב מאוד שהצוות שמתחיל את התהליך יהיה מהקיבוץ ושהוא יסיים את התהליך. קושי נוסף הוא ההרגשה של "מי שם אותי להחליט עבור הקיבוץ"? האם הדרך שאני מוביל היא נכונה? זו תחושה קשה מאוד של חוסר וודאות שמדירה שינה מהעניינים.

**היה עיתון אלטרנטיבי
שהשמיץ**

ראיינו: דור ועמרי

פורים 2007

**לפחות בפורים פנטזיות אפשר
להאמין שנגיע לשינוי...**

יום שישי הבא - בחדר האוכל כמובן!

הפליגו עם הדמיון, בואו מחופשים, לא חסרים רעיונות!
(הפפראצי שלנו הצליחו להשיג את חוה מתכוננת למסיבה)

השילוש: עסקים, קהילה, שינוי

לפני הבחירות להנהלת הקהילה, כתבתי מאמר בנושא החשיבות של יחסי העסקים קהילה לכל מהלך "גדול" שאנו עומדים לעשות.

בשבועות האחרונים התרחשו שני דברים אשר ממחישים יותר מכל את הקשר ההדוק והכובל בין שלושת צלעות המשולש הנ"ל:

- * מסקנות חברת מבט יועצים לגבי הייתכנות הכלכלית של השינוי.
- * פסק הדין של בית המשפט בכפ"ס לגבי מכירת החול.

לגבי הייתכנות הכלכלית:

בפרוטוקול ישיבה הנהלת הקהילה מתאריך 28.01.07 כתוב:

"תהליך השינוי - השבוע הוצגה מצגת ההיתכנות הכלכלית של מודל השינוי להנהלות וצוותי השינוי ע"י בועז אמיר מ"מבט יועצים" - בניגוד להצגה בפורום המנהלים, הביעו משתתפי המפגש ספקות באשר ליכולת העסקים להעביר את הסכומים הנדרשים לקיום המודל, בעיקר לנוכח העובדה שכיום אינם מעבירים את הסכומים הללו (ההדגשה שלי). נקבע כי לאחר שיתקבלו נתוני סיכום 2006 ויאושר תקציב הקהילה 2007 יבחנו הנתונים שוב בפורום ההנהלות" (סוף ציטוט).

הסיבה לאי הייתכנות-העסקים לא מעבירים מספיק כסף.

במקורותינו כתוב: "אין נביא בעירו", "צדיקים מלאכתם נעשית בידי אחרים". נכון, אני לא נביא וגם לא צדיק, אבל תוצאות הבדיקה מוכיחות שהמצב הקיים היום, בו העסקים לא מעבירים כספים לקהילה לא מאפשר לעשות את השינוי (וכמובן גם הרבה "דברים אחרים").

חלק מחברי ניר אליהו, המצדדים בשינוי כמעט בכל מחיר, אך בתפקודם היומיומי ו/או בחברותם בהנהלה הכלכלית לא דואגים שכספים יועברו לקהילה, נקלעו למילכוד בו עליהם להחליט מה באמת הם רוצים ומה באמת חשוב להם.

לגבי מכירת החול:

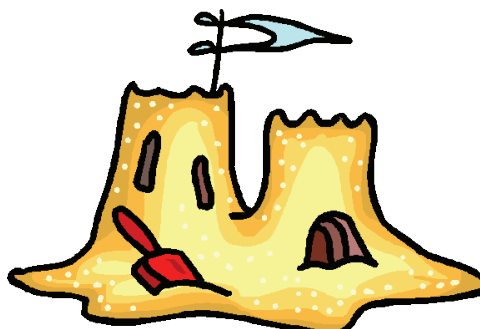
אף אחד לא יודע, עדיין, מה יהיה גובה הקנס בו יחויב הקיבוץ. אך דבר אחד ברור שהקנס יהיה רק המנה הראשונה, המנה העיקרית תהיה הסכום אותו נצטרך לשלם למינהל מקרקעי ישראל. אני מעריך, שעלות ה"ארוחה" הזאת תהיה לפחות 1,000,000 ₪.

תהא העלות הסופית המדוייקת אשר תהיה, זהו המרחק הנוסף, שהשינוי ו"המהלכים הגדולים" אותם אנו רוצים לעשות, התרחקו מאיתנו.

חובה עלינו, לשנות את מערכת היחסים עסקים - קהילה ובמהירות. זאת היא ה"משימה הלאומית העליונה" שלנו כחברים ושל ההנהלה.

כשמערכת היחסים בין צלעות המשולש תוגדר כהלכה, התמונה תהיה ברורה ונדע מה נוכל לעשות, באיזה היקף, באיזה קצב ומתי.

משה לנגשטר

הפינה של חוה

ממרום 70 שנתייך הברוכות, מה היתה התקופה המשמעותית ביותר בחייך? ילדותי בירושלים, כמובן.

אז ספרי קצת על תקופה זו שבוודאי היתה מרתקת.

היום אני מרגישה שלא מיציתי מספיק תקופה נפלאה זו – רציתי יותר לשאול את הורי על החיים שלהם, למצות עד תום תקופה שלא תחזור – אך כנראה שכל אחד שהיתה לו ילדות נפלאה כמוני מרגיש כך.

ספרי קצת על בית ילדותך.

כשאני נולדתי הורי גרו במזכרת יוסף ליד שוק מחנה יהודה – משם, מן הילדות המוקדמת, אני לא זוכרת כלום. אחר כך עברנו לרחוב הירשנברג, רחוב קטן שמחבר את הנחלאות עם שכונת שערי חסד, דירה קטנה בת שני חדרים. השכנים היו משפחה מאוד נחמדה, משפחת אורנשטיין – ראש המשפחה היה הרב של הכותל (עם אחת הבנות, נועה, חידשתי את הקשר בשנים האחרונות). בימים ההם השכנים היו חשובים לפחות כמו משפחה, ואפילו יותר. גרנו דלת מול דלת וחיינו כל הזמן ביחד. הרחוב לא היה סלול ושיחקנו המון בחוץ, ברחוב. שיחקנו ב: "1,2,3 דג מלוח" ו"אהלן וסהלן פצ'קולה" (במקומות אחרים קראו לזה דודס) – משחקים פשוטים הנהוגים בעולם כולו.

האנשים עבדו אז קשה מאוד, היו עוזבים את הבית בבוקר מוקדם. אמי היתה נוסעת להר הצופים ושם עבדה בתור לבורנטית, ואבי עבד ב"עליית הנוער" בתור מזכיר של "האמא של עליית הנוער" – הנרייטה סאלד, אשה מאוד מיוחדת ונחמדה. בבית שמעו תמיד מוסיקה קלאסית מהרדיו – אבא היה שר יצירות שלמות (הוא היה מנצח עם סכין מטבח!). אבא בא מבית מאוד דתי, בו לא שמעו אף תו ממה שהיה שר, אך היתה לו קליטה יוצאת דופן. הוא קלט הכל מהאוויר: מוסיקה, ספרות, היסטוריה, שפות – היה אדם מלא כריזמה, למרות שמהבית שלו לא קיבל מאום מהדברים האלה מיראת הדת. מגיל מאוד צעיר לקחו אותי לקונצרטים של הפילהרמונית שהיו מנגנים באולם אדיסון ומאז ניטעה בי אהבה גדולה למוסיקה – היינו חוזרים באוטובוסים של "המקשר" שהיו עושים סיבוב בעיר ומורידים את הנוסעים – למי היה רכב אז?

בעליית הנוער אבי התמסר במיוחד לנערים שהיה להם כשרון אומנותי בולט, ובזה התעסק בעצם כל חייו – דאג להם למלגות ללימודים ויצאו מהם כמה אומנים גדולים: הסופרים **אהרון אפלפלד** ו**דוד גרוסמן**, ציירים כמו **איתמר סגמי**, **יהודה בקון**, **יהודה מלכה**, **אברהם אופק** ו**מרדכי לבנון** (שהוכר כאחד מעשרת הציירים הגדולים בישראל) וכולם מצאו אצל אבי עזרה ועידוד.

היום אני מוקפת בביתי ביצירות מקוריות מאמנים אלו, יצירות שהשאירו לאבי לאות הוקרה, ואף כאלה שקנה אבי במעט הכסף שהיה לנו כדי לעזור להם.

אבא גם כתב – כתב בלילות, לאחר יום העבודה, סיפורים שיצאו בחמישה ספרים. על יצירתו הספרותית זכה בפרס עגנון, אליו היינו הולכים לביקורים. ביקור אצל עגנון היה מהול בחרדת קודש – לחדר עבודתו רק אבא היה רשאי להיכנס, אך אני זכיתי להיות בביתו שהיה בבחינת מקדש מעט עבור האנשים אז.

במקצועו אבא היה בנאי, והיתה לו זכות להיות שותף בבניית בתים היסטוריים – **מגדל ימק"א**, **מוזיאון רוקפלר** ואפילו ארמונו של **המלך עבדאללה** (סבו של המלך חוסיין) בעבר הירדן. אמא עבדה קשה מאוד, לא היה לה זמן לבישולים, ואבא ואני אכלנו במסעדה הקואופרטיבית – בתקופה ההיא בישלו רק בסופי שבוע. היו קונים בלוק קרח, עוטפים בשק ושמים באמבטיה ועל זה שמים את האוכל של שבת. לא היה מקרר, המקסימום שהיה לאנשים היה "ארון אוויר" שם היו שמים את האוכל שלא יתקלקל. אני עשיתי את רוב עבודות הבית, כי לאמא, כאמור, לא היה זמן.

כל שבת היינו הולכים לטייל שלושתנו, אמא, אבא ואני, לעיר העתיקה, למוזיאון בצלאל – הכל ברגל כמובן. למוצא עילית מחוץ לירושלים היינו נוסעים באוטובוס ערב – היה נפלא, היתה הרגשת חופש ונעימות.

אחר כך, התרחש האירוע שנחרט עמוק בזכרוני, כמו אצל כל מי שחווה זאת – "פרצה המדינה". את הכרזת העצמאות אני זוכרת בבהירות ובהתרגשות רבה. הייתי אז בת 12, יצאנו לרחוב ורקדנו עם כל ההמון, זה היה כל כך מרגש להיות חלק מכל הנהר אדם הזה הרוקד ושר, היתה התעלות של הרגש. אך כבר למחרת התחילו היריות והתחילה המלחמה. הייתי בפחד איום. ירו מהר הצופים ואמא היתה יוצאת לעבודה בתוך ההפגזות. אבא רוב הזמן עסק בהבאת עולים מקפריסין באוניה "ארצה", אחי היה בצבא כך שנשארתי לבדי כל היום עם הבנות של השכנים. היינו לוקחות שמיכות וכריות ובונות לנו "מקלט" וחשנו כך בטוחות. לא היינו יוצאות מהבית אפילו לא לבור המים שבחצר עד שהאמהות היו חוזרות בערב. הייתי בחרדה גדולה! (במלחמת ששת הימים, כשישבנו במקלטים, ההרגשה והתמונות ממלחמת השחרור חזרו אלי בעוצמה רבה).

היתה הקצבה של מים כי העיר היתה במצור – היה לנו חצי פח לבן אדם, ואמא, שהיתה בעלת תושיה רבה, מצאה פטנטים לשימוש של המים: עם קנקן מחרסינה היינו שוטפים ידיים ופנים, מהמים הללו שטפנו כלים ולבסוף השתמשנו בהם לשירותים (היינו אקולוגים בעל כורחנו!). אכלנו מה שהיה ולא היה הרבה – מזל שאבא היה שולח לנו חבילות מקפריסין.

אחי היה בצפון, בגליל העליון, ולא ידענו עליו דבר. אמא היתה מאוד מודאגת והחליטה שיהי מה – היא מוכרחה לדעת מה איתו. היא לבשה בגדי חאקי ונסעה נסיעה הרפתקנית מירושלים ועד מלכיה שבגבול הצפון – זה היה ממש טירוף! אבל היא מצאה אותו והיתה מאושרת וחזרה זורחת הביתה. אחר כך, בהפוכה, אחי הגיע (כשפתחו את דרך בורמה). הוא הגיע עם שק ירקות – זה היה אוצר ממש! כשהוא בא, לא הכרתי אותו. הוא היה כל כך רזה ומאובק מהדרך. כך זה היה בימים ההם – לא היה שום קשר, לא דואר, לא טלפון – שום דבר. ואז החליטו הורי שאני יותר מידי עצבנית ומלאת חרדות מהמצב בירושלים ושלחו אותי ואחי לשפלה, שוב דרך דרך בורמה. זו היתה דרך לא דרך, אבק, מלא חיילים, לא אשכח את הנסיעה הזאת. אחי הביא אותי לחולון לדודתי (אחות אמי). אני זוכרת שכשפתחתי אצלם את הברז וזרמו מים זה היה ממש נס בשבילי.

אפשר עוד המון לספר ולשמוע – זה מרתק – אך נסתפק בזה הפעם.

אחר כך היה לך מסלול דומה להרבה מן הנוער של אז, נכון?

כן, תנועת נוער "התנועה המאוחדת", לימודים במקווה ישראל, צבא בנח"ל והגעה לניר אליהו. אך מכל מה שעברתי בחיים, גם היפים והטובים וגם הקשים והעצובים, ילדותי בירושלים ובית הורי והסביבה, אלה מהווים את הבסיס האיתן של חיי. מאבא ירשתי את האהבה הגדולה למוסיקה ולתרבות בכלל, מאמא את האומץ, החריצות, הפרקטיות והטיפוח הנשי ומכל התקופה היפה ההיא את הכבוד לאדם באשר הוא ואת אהבת הארץ. היום עצוב לי – אני עולה לירושלים ואין את מי לבקר, רק את העיר האהובה.

כל טוב לך לנצ'ו, מזל טוב ואריכות ימים. יש לנו הרבה מה ללמוד ממך – היי ברוכה!

ראיינה והתרגשה, חוה.

מה שבא...

מו"מ חשאי שהתקיים בשבועות האחרונים הגיע היום לסיומו הדרמטי, נציגת מערכת "בניר" לכדה אותי בחדר אוכל, ברגע של רפיון קרב, כשאני נושא מגש ותקוע בין עגלות ההגשה העצמית והגישה לי הצעה שלא יכולתי לסרב לה...:

– קוני, תכתוב טור לעלון, רצוי עד מחר, בכל אופן אנחנו מציעים לך טור קבוע.

(כרגיל במו"מ על הזכויות שלי, אני אומר תודה על מה שמציעים לי ושוכח לעמוד על התנאים, כך שגם הפעם לא עמדתי על תנאי עבודה ושכר. אחרי הכל אנחנו בעידן ההפרטות ובן אדם צריך להתפרנס ממשוהו. אני מקווה שחולשתי זו לא תנוצל ע"י המערכת ושבעתיד תמצא הדרך הראויה לתגמל אותי על תרומתי לעלון...).

– על מה לכתוב? (אני תוהה, שואל).

– על מה שבא לך...

– ממממ... דווקא יכול להיות שם נחמד לטור שלי.

– מה?

– "מה שבא".

– סגרנו?

– נשתדל.

תודו, גם אם אינכם מנוסים במו"מ, קצר מזה לא יכול להיות. חשד מה התגנב ללבי שמערכת "בניר" מנסה

בדרך ממזרית משהוא לחסל את ה"קינה של נחמה" (שבועון מבוקש שהצליח לגזול לא מעט מנויים מאחיו החטייאר "בניר"), בבחינת הבה נתחכמה לו ואם אי אפשר לנצח אותו נצרף אותו. הבטחתי לעצמי לא לבגוד בנחמה ולהמשיך לשרת את מעריציה גם בעתיד. אז הנה אני כאן, מעביר לילה מול המקלדת ומחפש משהוא שבא לי לכתוב עליו.

משניכנס אדר מרבין בשמחה

אם אינכם נמנים על המשתמשים בלוח העברי, אולי לא שמתם לב, המלצה שלי, אל תוותרו עליו, על הלוח העברי. אני מקפיד להשתמש בו ולהאדיר בו את המסמכים שאני כותב וכך לא יתפסו אותי בלי לדעת איזה חודש מתחיל ואיזה חג מתקרב. ובכן הוא ממש ניכנס, אדר. ובין הסיבות הרבות לשמחה שאוחזת בבני ישראל עם בואו, אי אפשר שלא לציין את העובדה שנולדתי ב י"ח שבו (במניין הגויים: 24 לפברואר), באיזו שנה? לא, לא, אל תחשבו שיש לי בעיה עם זה, אני כבר בן 56, לדעתי בהתחשב באלטרנטיבה זה בהחלט ראוי לשמחה. ומהי האלטרנטיבה הפחות שמחה? להיות מבוגר יותר או לא להיות... כך שבכל שנה בהגיעי ליום ההולדת אני מברך על כך שהגעתי אליו.

משנכנס אב ממעטין בשמחה

ולמה נדרשתי למשפט זה? קודם כל משום שזה חלקו הראשון של הפתגם: "אמר רב יהודה משמיה דרב: כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה (מסכת תענית)". וגם מאחר וביום הולדתי ע"פ הלוח הכללי 24 לפברואר 2001, הלך מאתנו חבר יקר, מנחם זטורסקי.

לא הייתי מהמקורבים לו, בעצם ביני ובין מנחם הייתה פעורה תהום לא קטנה, כך לפחות הרגשתי. אני, שבלשון עדינה, לא מצאתי שפה משותפת עם הצבא, לא מצאתי את עצמי בחוג הקרוב לו ובערבי שבת, לאחר ארוחת הערב, כשכולם נקבצו סביב שולחנו לשמוע ולהשמיע דברים הקשורים לצבא, התרחקתי למעגלים אחרים.

אולם עם השנים למדתי להכיר את מנחם האחר, שידע לתת מקום לכל אדם ולכבד גם אחרון הטוראים (את דרגת הרב"ט קיבלתי רק לקראת סיום שירותי במילואים...).

בחרתי בשלושה סיפורים, מהם ילמדו אלו שלא הכירו אותו, על האיש ועל אופיו המיוחד:

פעם אפשר היה לנסוע בארץ הזו בטרמפים ולא כל כך לפחד. פעם גם ניהלתי רומנים ופעם היו מסיבות ריקודים בחדר האוכל בערבי שבת. אז, באחד הערבים האלו, קבעתי עם חיילת צעירה ושכנעתי אותה שהדבר הנכון ביותר לעשות בחופשתה, לאחר ארוחת הערב המשפחתית, הוא לנסוע בטרמפים מגבעתיים לניר אליהו, בכדי לראות אותי ולרקוד ריקודי שורה בחדר האוכל.

באותם הפעמים, לא עמד אף רכב פנוי במגרש החניה והסיכוי להגיע מכפ"ס לניר אליהו בליל שבת היה כמו הסיכוי לשכנע את קליפה להצביע בעד השינוי. למזלנו, את הטלפון בחדר האוכל הרים מנחם (פלאפון אפילו לגזבר לא היה), ומבלי שטרח לעדכן אותי, קפץ עם הגייפ הצבאי והביא את דפנה ישר למסיבת הריקודים. (פרטים נוספים הקשורים לאותו ערב לא קשורים לטור הזה).

ב 82 בעת שרות מילואים בלבנון, בין נבטיה לגיזין, או צור לצידון, או משהוא כזה, נקלעתי עם גייפ הסיור לחניון של אחת המפקדות. של האוגדה או החטיבה או משהו כזה... הבחנתי במנחם יורד במדרגות הבניין מלווה בחבורה של קצינים. הדבר האחרון שהייתי עושה, היה לגשת לתת אלוף ולהטריד אותו במפגש מביך עם חבר מהקיבוץ, שבעצם לא ממש חבר שלו. השתדלתי להסתתר מאחורי הגייפ, אך שאגותיו של

פורים 2007

למה בינתיים רק עורכי
ה"בניר" רשומים
ברשימת שולחי משלוחי
המנות למסיבת הפורים
הקרובה?

ההרשמה מתחת לחדר
האוכל על בריסטול ממש
גדול, צבעוני ומושקע
שאי אפשר לפספס.

אנא הירשמו בהמוניכם!

מנחם שהבחין בי, כמעט והעיפו את הברזנטים של הגיפ
ואם לא הם אז בטח הייתה זו הזפטה שעפה עלי. מנחם לא
הניח לי עד שברר שלא חסר לי דבר, וכמובן מאחר והוא
קופץ הביתה הוא לו ישכח להביא לי חבילה מהבית.

– עזוב מנחם, אל תטרח, לא חסר לי דבר ובטח עוד מעט
נשתחרר.

– תגיד, אתה רוצה עוד זפטה?
ויתרתי על הזפטה ונפרדתי ממנחם כאילו היינו חברי אותו
הגרעין.

עם השנים, באחד הסבבים של מו"מ בשם הקיבוץ, סיפר לי
עו"ד שהשתתף בפגישה על היכרותו עם ניר אליהו:
עשיתי טירונות צנחנים בסנור, מנחם זטורסקי היה המ"פ
שלנו. כמו שקורה להרבה טירונים, ריתקו אותי שיש-
שבת. לאחר שכל הפלוגה יצאה הביתה, נשכבנו באוהל,
מבואסים, כמו שרק טירונים מרותקים יכולים להיות
מבואסים. לקראת ערב, כשאנחנו מנסים לארגן לנו ארוחה
ממנות הקרב, שמענו קול מנוע של גיפ מתקרב ונעצר בפתח
האוהל. את קולו הרועם של המ"פ הכירו כולם. היינו
בטוחים שסייט הריתוק רק הולך להחמיר ושהמ"פ החליט
להוסיף לנו טרטור. הפקודה הייתה חד משמעית, קחו
אתכם כלי רחצה, מגבות ובגדים נקיים ותעלו לגיפ...
את המשכו של הערב עשו שני הטירונים המרותקים בניר
אליהו, מנחם דאג להם למקלחת חמה בביתו, ארוחת ערב
בחדר אוכל ורק לאחר מכן החזיר אותם לריתוק.
רק מי שחווה ריתוק בטירונות יכול להבין את גדולת
המעשה.

זה היה מנחם שאני הכרתי, ממפגשים אישיים וסיפורים
של אחרים. זה לא היה איש הצבא הקשוח שממנו כל כך
חששתי.

ומידי שנה, כשנכנס אדר, מצווה לשמוח ומנחם בטח היה
מעיף לנו זפטה נוראית אם לא היינו מקיימים את המצווה.

שבת שלום וחג שמח.

קוני

נסיעה נוספת

שימו לב!

ביום רביעי ישנה נסיעה נוספת בשעה 10:30

על פי בקשת הציבור.

בינתיים אריה נוסע בה די לבד...

אז בואו בהמוניכם.

לכל איש יש שם

בשנת 1955-6 נערך מפקד גדול ברחבי הארץ במטרה להנציח את זכרם של הנספים בשואה. במפקד זה נאספו כמאה וחמש מאות אלף שמות של יהודים אשר נספו בשואה.

מאז במשך כל שנה התווספו למאגר השמות ביד ושם כאלף חמש מאות עד שלושת אלפים שמות.

בשנות ה-90 עם הגיעם של גלי העלייה מברית המועצות נוספו לרשימות יד ושם שמות רבים.

כיום נמצאים במאגר יד ושם יותר משלושה מליון שמות. ילדים עד גיל 18 רשומים בדף הוריהם.

כיום מעוניינים ביד ושם להגיע לעוד שני מליון שמות ולהכין דף נפרד לכל ילד.

פרויקט נוסף של יד ושם הוא **דף לניצולי שואה**.

חברים שיודעים על בני משפחתם שעדיין לא רשומים ביד ושם ומעוניינים להוסיף אותם למאגר השמות, יכולים להיעזר בניסיון הרב שצברתי בשנה שעברה ויקבלו את כל העזרה שאוכל לתת. באתר האינטרנט של יד ושם אפשר לבדוק אם בני המשפחה רשומים או לא.

חברים שיהיו מעוניינים יוכלו להקריא את שמות בני משפחתם גם השנה בטקס שיתקיים במשק.

יונה פלג

« חודש פברואר עבר לו מה זה מהר שבכלל לא הרגשנו אותו... »

« תחילתה של שנת 2007 נחגגה בפאב "הבקבוק" בחגיגה נהדרת. היו לי ממש פלשבקים מלפני המון שנים (ובגלל צנעת הפרט לא אוסיף כמה...) כל הכבוד לדור צעיר - **לנופר וינטר ועידית בורנשטיין** שפיקחו - וכל החבריה שנתנה יד. כיף להיזכר שפעם כל שישי כך היינו נפגשים, רוקדים ושותים. תמיד הייתי מסתכלת על ההורים שרוקדים עם הילדים שלהם ואמרתי לעצמי שרק בקיבוץ זה יכול להיות ושיבוא היום שגם אני ארקוד עם הילדים שלי סתם כך ביום שישי. »

« גולה - הלא היא **גל ליבנה** - השתחררה מצה"ל והצטרפה לקבוצה העצמאית כלכלית כאן בקיבוצנו. אז שיהיה בכיף. »

« **איציק ויעל בורנשטיין** - או כמו אצלנו, סבא וסבתא מאמצים - הגיעו לביקור קצר מאנגולה שם איציק עובד. ברכות ונשיקות ומחכים לביקור הבא! »

« את ט"ו בשבט חגגנו בחדר האוכל ותגידו שכשילדה בת שלוש וקצת אומרת "לא רוצה" זה מדליק. היתה ארוחה נחמדה וטעימה וכאן המקום גם להגיד תודה **לאלי ביוקאורל** על המטעמים ול**חווה קאליפה** על ארגון החג. אך תגידו לי בבקשה - בחג הזה אמורים לשתול שתילים ואת המצווה הזו בעצם לא עשינו אז דה... »

« **שיר רז** עברה בחודש האחרון ניתוח גב, וזה לא יאומן איזה שינוי (טפו טפו חמסה חמסה). כולנו תקווה שהניתוח הצליח והחולה מאושר. החלמה מהירה. »

« וכאן במזכירות, נבחרה לה הנבחרת החדשה של הנהלת הקהילה: **אברמ'לה לוינסון, יובל ראובני, צבי מאור, חנה קובלסקי, רותי ברלס, גוץ אברהמי, גיל ינאי ואיתי לנגשטור**. וכאן המקום להגיד בהצלחה לכולנו, שנמשיך למשוך את הקיבוץ למעלה להישגים ולהחליט את ההחלטות הנכונות לנו. »

אסתר לוי, 74

שמוליק אייל, 72

עמיקם רגב, 71

רבקה'לה צדפי, 71

אברהם קאליפה, 69

מריו קרבס, 65

יורם יפה, 61

ילידי החודש

ליאת ליבנה, 28

עומר קורדובה, 25

נועה גבע, 25

יערה זנגי, 23

יואב גבע, 21

עמיחי קורדובה, 20

איה כרמיה, 19

עפרי בארי, 19

אפק לוינסון, 14

גליה ירושלמי, 14

ליאור מדר, 12

עדן ביוקאורל, 6

תמר רגב, 4

יעל רגב, 1

איציקו דנה, 58

קוני פנר, 56

אסטל גבע, 53

בני ירושלמי, 52

רפי בורץ, 51

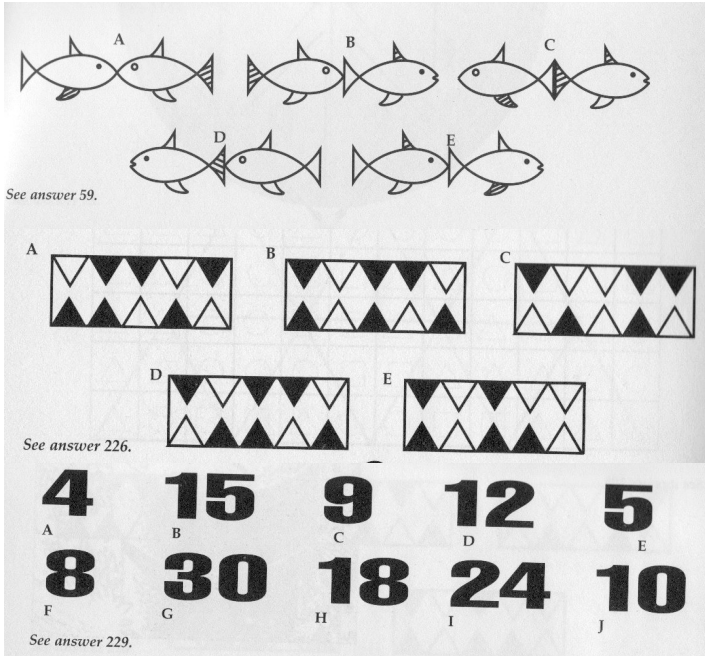
ירון קציר, 43

תלמה גניאזדוביץ,

פתרונות ניתן לשלוח לאי-מייל BANIR@NIREL.ORG.IL או להכניס לתא דואר מספר 99. התשובה הנכונה ורשימת הפותרים יתפרסמו בעלון הבא. בין הפותרים נכונה יוגרל פרס.

פתרונות של השבוע שעבר ומחדד (מלשון חד חידה) אורח

מה קורה לכם חברים?

למה הפרונות לא זורמים אלינו?

אולי צריך להזכיר לכם - אבל פיתרון לחידוניר יכול לזכות אתכם בפרס מכובד מאד. תשאלו את ירדן שיקלי שכבר נסעה לסרט באדיבות פלסטניר-עדן-מעדניר.

ועכשיו הפתרונות:

הדגים - יוצא הדופן הוא C

כי רק אצלו הדג שפונה החוצה עם פה סגור.

המשולשים - יוצא הדופן הוא B

כי רק אצלו יש בקצוות שלושה משולשים שחורים ואחד לבן ולא שניים ושניים כמו בשאר.

המספרים - יוצא הדופן הוא F

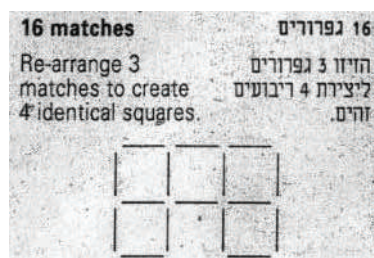
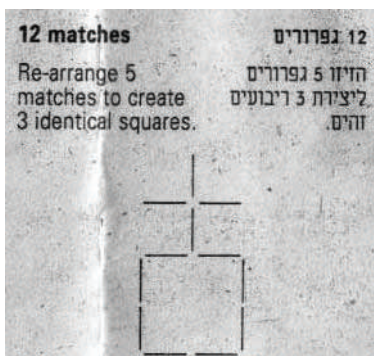
כי זוהי הצורה היחידה שסימטרית.

והזוכים המאושרים הם:

יותם ורותי ברלס, שאחרי ששלפנו את שמם - לא היו פתקים נוספים בכובע...

רפי בורץ

אם החידות של רפי היו לכם קצת קשות - בואו תנסו את חידות הגפרורים של שיקלי:

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס יקר ערך בחסות פלסטניר-עדן-מעדניר. ההשתתפות אסורה על משפחת שיקלי - אבל לרפי מותר הפעם.

בהצלחה!

ברוב עולמות הפנטזיה יש צורה כלשהי של קסם.
ברוב העולמות של האדם יש קסם קיימנים גם לצי אדם.
המסוגלים לצי את הקסם למטרותיהם – המכשפים.

ב - 9/3 צללה מי המכשף פול... ומי המכשף...

מסיבת פורים פנטזיה

יום שישי, 9 במרץ, בחדר אוכל

המסיבה של השנה – כולל מוסיקה, שתייה בכל העצמים
ואוכל מדהים!

מוזמנים כולם מטף (יב') עד מבוגר!

שכירים וחברים שלא גרים בקיבוץ – 40 ₪

תשלום בכניסה.